

Sygn. akt I ACa 434/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący : SSA Anna Beniak (spr.)

Sędziowie: SA Wiesława Kuberska

SO (del.) Elżbieta Zalewska - Statuch

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.**

przeciwko **L. R. i W. R.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 25 stycznia 2016 r. sygn. akt X GC 239/13

1. oddała apelację;
2. zasądza na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. solidarnie od L. R. i W. R. kwotę 10.800 (dziesięć tysięcy osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powoda w postępowaniu apelacyjnym;
3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz radcy prawnego M. W. kwotę 6.642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) zł brutto tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną pozwany z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 434/16

UZASADNIENIE

Powód - (...) Spółka Akcyjna w Ł. w pozwie z dnia 13 września 2012 r. skierowanym na podstawie weksli w postępowaniu nakazowym, wniósł o nakazanie pozwany: Firmie Handlowo – Usługowej (...) sp. j. w Z., jako wystawcy weksli własnych oraz L. R. i W. R. jako poręczycielom wekslowym zapłaty kwoty 601.877,11 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2012 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwana spółka jawna w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z powodem 23 umowy leasingu. Niniejszym pozwem powód dochodzi należności wynikających z 11 umów leasingu rozwiązanych z uwagi na fakt, że pozwana spółka nie wywiązała się z określonych w umowach leasingu obowiązków.

Pozwem z dnia 13 września 2012 roku powód - (...) Spółka Akcyjna w Ł., skierowanym na podstawie weksli w postępowaniu nakazowym, wniósł o nakazanie pozwanym: Firmie Handlowo – Usługowej (...) sp. j. w Z. jako wystawcy weksli własnych oraz L. R. i W. R. jako poręczycielom wekslowym zapłaty kwoty 686.509,62 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2012 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu powód podał, że niniejszym pozwem dochodzi należności wynikających z pozostałych 12 umów leasingu z uwagi na fakt, że pozwana spółka nie wywiązała się z określonych w umowach leasingu obowiązków.

W dniu 13 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Łodzi wydał w obu sprawach X GNc 1566/12 i X GNc 1567/13 nakazy zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodnie z żądaniem pozwów.

Zarzuty od obu nakazów zapłaty wnieśli pozwani W. R. i L. R.. Pozwani zaskarżyli nakazy zapłaty w całości, wnosząc o: uchylenie nakazu zapłaty w odniesieniu do nich i oddalenie powództwa, uchylenie nakazu zapłaty, a w odniesieniu do (...) spółka jawna, odrzucenie pozwu i umorzenie postępowania wobec wykreślenia spółki z KRS na mocy postanowienia z dnia 16 marca 2011 r. oraz zasądzenie o od powoda solidarnie na rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Zarządzeniem z dnia 10 kwietnia 2013 roku połączono sprawę XGC 240/13 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą X GC 239/14.

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2013 r. Sąd uchylił nakazy zapłaty z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie X GNc 1566/12 i z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie X GNc 1567/12 w części dotyczącej pozwanej Firmy Handlowo – Usługowej (...) spółki jawnej w Z., zniósł postępowanie w części dotyczącej tego pozwanego i odrzucił pozew w stosunku do niego.

Pismem z 10 września 2015 r. powód sprecyzował jakich konkretnie kwot z rozbiciem na poszczególne roszczenia dochodzi w związku z każdą z umów.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa (...) SA z siedzibą w Ł. przeciwko L. R.. W. R. o zapłatę kwoty 601.877,11 zł oraz o zapłatę kwoty 686.509,62 zł na skutek zarzutów od nakazów zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawach X GNc 1566/12 i XGNc 1567/12

I. w sprawie o zapłatę kwoty 601.877,11 zł:

1. utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 13 listopada 2012 roku w sprawie X GNc 1566/12 w stosunku do L. R. i W. R. w zakresie kwoty 145.606,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2012 roku do dnia zapłaty;
2. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w pozostałej części i oddalił powództwo;
3. zasądził solidarnie od L. R. i W. R. na rzecz (...) SA z siedzibą w Ł. kwotę 3.537,84 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. zasądził od (...) SA z siedzibą w Ł. na rzecz L. R. i W. R. solidarnie kwotę 6.730,56 zł tytułem zwrotu części nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu przez radcę prawnego M. W.;
5. zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz radcy prawnego M. W. kwotę 2.125,44 zł tytułem pozostałej części nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu;
6. nakazał ściągnąć od (...) SA z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa -Sadu Okręgowego w Łodzi kwotę 20.761,98 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w zakresie oddalonego powództwa;

II. w sprawie o zapłatę kwoty 686.509,62 zł:

1. utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd (...) w Ł. w dniu 13 listopada 2012 roku w sprawie X GNC 1567/12 w stosunku do L. R. i W. R. w zakresie kwoty 181.860,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2012 roku do dnia zapłaty;

2. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w pozostałej części i oddalił powództwo;

3. zasądził solidarnie od L. R. i W. R. na rzecz (...) SA z siedzibą w Ł. kwotę 4.107,74 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. zasądził od (...) SA z siedzibą w Ł. na rzecz L. R. i W. R. solidarnie kwotę 6.553,44 tytułem zwrotu części nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu przez radcę prawnego M. W.;

5. zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz radcy prawnego M. W. kwotę 2.302,56 zł tytułem pozostałej części nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu;

6. nakazał ściągnąć od (...) SA z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa -Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 22.564,36 tytułem nieuiszczonych kosztów sadowych w zakresie oddalonego powództwa.

Sąd Okręgowy ustalił, że strony zawarły 23 umowy leasingu:

Umowa leasingu z dnia 11 kwietnia 2006 r. o numerze (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy V. (...). Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił w dniu 18 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 21 kwietnia 2006 r. o numerze (...), której przedmiotem była naczepa S. A.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił w dniu 18 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 1 czerwca 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem była naczepa ciężarowa S. C.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 22 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 1 czerwca 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem była naczepa ciężarowa S. C.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 22 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 1 czerwca 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem była naczepa S. A.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 20 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 1 czerwca 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy V. (...). Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 22 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 1 czerwca 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy V. (...). Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 20 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 1 czerwca 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem była naczepa S. C.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 18 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 1 czerwca 2007 r. o numerze O/LD/2007/06/0001, której przedmiotem był ciągnik siodłowy S. typ 4X2. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 18 września 2008 r. Umowa leasingu z dnia 1 czerwca 2007 r. o numerze O/LD/2007/06/0002, której przedmiotem był ciągnik siodłowy S. typ 4X2. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 20 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 2 sierpnia 2007 r. o numerze O/LD/2007/08/0031, której przedmiotem była naczepa S. C.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 18 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 3 września 2007 r. o numerze O/LD/2007/09/0017, której przedmiotem była naczepa S. C.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 18 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 3 września 2007 r. o numerze O/LD/2007/09/0018, której przedmiotem była naczepa S. C.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 18 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 3 września 2007 r. o numerze O/LD/2007/09/0019, której przedmiotem był ciągnik siodłowy V. (...). Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 18 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 3 września 2007 r. o numerze O/LD/2007/09/0020, której przedmiotem był ciągnik siodłowy V. (...). Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 18 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 8 października 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy S. 4X2. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 22 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 8 października 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy S. 4X2. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 18 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 8 października 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem była naczepa S. C.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 22 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 8 października 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem była naczepa S. C.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 22 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 8 października 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem była naczepa S. C.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 20 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 8 października 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem była naczepa S. C.. Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 20 września 2008 r.

Umowa leasingu z dnia 8 października 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy V. (...). Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 20 września 2008 r. (umowa z załącznikami – k. 397 – 411, protokół zwrotu – k. 420 akt X GC 240/13)

Umowa leasingu z dnia 8 października 2007 r. o numerze (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy V. (...). Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił 20 września 2008 r.

Załącznikiem nr 2 do umów leasingu były Ogólne Warunki Umowy Leasingu w wersji OWUL/O/2002/08/01BanTruck-ciężarowe w stosunku do umów (...).

W § 5 ust. 10.6 strony przewidziały, iż opłaty leasingowe mogą być zmieniane, w trybie pisemnego powiadomienia, na skutek zmiany stopy procentowej kredytu stanowiącej podstawę dla finansującego do sfinansowania zwartej umowy leasingu.

Zgodnie z § 7 ust. 5.1 OWUL Finansujący może rozwiązać umowę z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia jeżeli korzystający pomimo upomnienia na piśmie i wyznaczenia dodatkowego terminu, zalega o więcej niż 30 dni z jakąkolwiek płatnością wynikającą z umowy leasingu lub innych płatności na rzecz finansującego (ubezpieczenia, odsetki itp.).

W wypadkach opisanych w § 7 ust.5 i 6 korzystający jest zobowiązany w dniu rozwiązania umowy do zwrotu przedmiotu leasingu w trybie § 7 ust. 11-13.

W myśl § 7 ust. 6 finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia odszkodowania w wysokości sumy wszystkich przewidzianych umową a niezapłaconych opłat leasingowych, o których mowa w § 5 ust. 2.1, 2.2 i 2.4, od opóźnionych płatności naliczane będą umowne odsetki za zwłokę.

W § 7 ust. 8.2 korzystający zobowiązał się do pomniejszenia kwoty odszkodowania o korzyści wynikające z rozwiązania umowy leasingu, pod warunkiem sprzedaży przedmiotu leasingu. Korzyści te rozumiane są jako cena otrzymana ze sprzedaży przedmiotu leasingu

Zgodnie z § 7 ust. 11 w razie przedterminowego rozwiązania umowy leasingu korzystający zobowiązany jest bezzwłocznie, nie później niż w ciągu 7 dni od upływu tego terminu, zwrócić przedmiot leasingu na własny koszt i ryzyko do siedziby finansującego lub w miejsce przez niego wskazane odrębnym pismem.

W razie odmowy lub opóźnienia zwrotu przedmiotu leasingu, finansującemu przysługuje kara umowna za czas bezumownego pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego w wysokości 1/30 średniej miesięcznej okresowej opłaty leasingowej z roku, w którym powstał obowiązek zwrotu, za każdy dzień - § 7 ust. 12.

W stosunku do umów (...), obowiązywały strony Ogólne Warunki Umowy Leasingu w wersji (...).

Zgodnie z § 5 ust. 10 OWUL wysokość rat mogła ulec zmianie w przypadkach wskazanych w tym przepisie. Jedną z przyczyn zmiany wysokości rat jest zmiana stopy WIBOR/L./ (...), na co korzystający wyraził zgodę zgodnie z par. 5 ust. 11 OWUL.

W § 7 ust. 7 przewidywały on możliwość rozwiązania umowy przez finansującego ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli korzystający, pomimo upomnienia na piśmie i wyznaczenia dodatkowego terminu, zalega z jakąkolwiek płatnością wynikającą z umowy leasingu.

Zgodnie z § 7 ust. 8 korzystający jest zobowiązany w dniu rozwiązania umowy do zwrotu przedmiotu leasingu w trybie § 7 ust. 15-17.

W myśl § 7 ust. 9 w przypadku rozwiązania umowy leasingu w trybie § 7 ust. 7, poza obowiązkiem Korzystającego do zapłaty wszystkich opłat leasingowych, wymagalnych do dnia rozwiązania umowy, finansujący może żądać od korzystającego zapłacenia odszkodowania w wysokości sumy wszystkich przewidzianych umową a niewymagalnych opłat leasingowych, o których mowa w § 5 ust. 2, pomniejszonych o korzyści, zgodnie z postanowieniami § 7 ust. 10. Korzyściami tymi jest cena ze sprzedaży przedmiotu leasingu, pomniejszona o koszt sprzedaży, koszty związane z posiadaniem, zapobieżeniem utracie lub pogorszeniu stanu przedmiotu leasingu poniesione przez finansującego.

§ 7 ust. 12 stanowił, że jeśli korzystający nie ureguluje całej kwoty odszkodowania, wskazanej w § 7 ust. 9, w terminie wskazanym przez finansującego w wezwaniu do zapłaty, finansujący ma prawo do naliczania odsetek umownych.

W razie przedterminowego rozwiązania umowy leasingu korzystający zobowiązany jest bezzwłocznie, nie później niż w ciągu 7 dni od upływu tego terminu, zwrócić przedmiot leasingu na własny koszt i ryzyko do siedziby finansującego lub w miejsce przez niego wskazane odrębnym pismem - § 7 ust. 15.

Zgodnie z § 7 ust. 16 W razie odmowy lub opóźnienia zwrotu przedmiotu leasingu, finansującemu przysługuje kara umowna liczona za każdy dzień, w wysokości 1/30 średniej miesięcznej okresowej opłaty leasingowej z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających miesiąc w którym powstał obowiązek zwrotu, a w przypadku umów rozwiązanych wcześniej niż po upływie 12 miesięcy – z okresu trwania umowy.

Celem zabezpieczenia roszczeń powoda z umów leasingu pozwana spółka wystawiła: w dniu 1 lutego 2007 r. 2 weksle własne in blanco, w dniu 1 czerwca 2007 r. 8 weksli własnych in blanco, w dniu 2 sierpnia 2007 r. 1 weksel własny in blanco, w dniu 3 września 2007 roku 4 weksle własne in blanco, w dniu 8 października 2007 roku 8 weksli własnych in blanco. Wszystkie weksle zostały poręczone przez L. R. i W. R..

Do weksli zostały dołączone deklaracje wekslowe upoważniające (...) SA do wypełnienia weksli w każdym czasie (do chwili spłaty wszelkich zobowiązań z umów leasingu) na sumę odpowiadającą zadłużeniu spółki w (...) SA

wynikającemu z zawartych umów leasingu, w tym z tytułu opłat leasingowych i innych świadczeń wynikających z umów leasingu, odsetek za opóźnione płatności oraz innych świadczeń ubocznych.

Pozwana spółka była powiadamiana o zmianie załącznika nr 1 do umów leasingu w związku ze zmianą stopy Wlibor 1M, a zatem o zmianie wysokości rat leasingowych.

W dniu 8 sierpnia 2008 roku powód wystosował do pozwanej spółki jawnej 23 oświadczenia o rozwiązaniu w trybie natychmiastowym bez okresu wypowiedzenia opisanych wyżej umów leasingu wobec opóźnienia w regulowaniu zobowiązań pieniężnych oraz wezwał do zwrotu przedmiotu leasingu i zapłaty zaległych opłat leasingowych wraz z odsetkami za zwłokę. Jednocześnie powód wskazał, że odszkodowanie za przedterminowe rozwiązanie umowy zostanie naliczone po ustaleniu korzyści przypadających Finansującemu na skutek rozwiązania umowy, w szczególności z tytułu sprzedaży przedmiotu leasingu. Oświadczenia zostały doręczone spółce w dniu 14 sierpnia 2008 roku.

W dniu 8 grudnia 2008 roku powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 22 grudnia 2008 roku odszkodowania z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy (...).

W dniu 17 lutego 2009 r. powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 3 marca 2009 r. odszkodowania z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy: (...).

W dniu 26 lutego 2009 r. powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 12 marca 2009 r. odszkodowania z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy: (...). Pismo zostało zwrócone nadawcy jako nieodebrane w terminie.

W dniu 2 marca 2009 r. powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 16 marca 2009 r. odszkodowania z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy: (...). Pismo zostało zwrócone nadawcy jako nieodebrane w terminie.

W dniu 4 marca 2009 r. powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 17 marca 2009 r. odszkodowań z tytułu przedterminowego rozwiązania umów: (...), (...). Pisma zostały zwrócone nadawcy jako nieodebrane w terminie.

Także w dniu 4 marca 2009 r. powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 18 marca 2009 r. odszkodowania z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy: (...).

W dniu 9 marca 2009 r. powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 23 marca 2009 r. odszkodowania z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy: O/LD/2007/06/0001.

W dniu 18 marca 2009 r. powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 1 kwietnia 2009 r. odszkodowań z tytułu przedterminowego rozwiązania umów: (...), (...).

W dniu 28 grudnia 2009 r. powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 21 stycznia 2010 r. odszkodowań z tytułu przedterminowego rozwiązania umów: (...), (...), (...), O/LD/2007/06/0002, O/LD/2007/08/0031.

Także w dniu 28 grudnia 2009 r. powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 21 stycznia 2010 r. odszkodowań z tytułu przedterminowego rozwiązania umów: O/LD/2007/09/0017, O/LD/2007/09/0018, O/LD/2007/09/0019, (...), (...).

W dniu 4 marca 2009 roku powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 17 marca 2009 roku odszkodowania z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy (...).

W dniu 9 marca 2009 roku powód w uzupełnieniu oświadczeń z dnia 8 sierpnia 2008 r. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie do dnia 23 marca 2009 roku odszkodowań z tytułu przedterminowego rozwiązania umów: (...), (...), O/LD/2007/09/0019.

W dniu 7 lutego 2011 r. wspólnicy Firmy Handlowo – Usługowej (...) spółki jawnej z siedzibą w Z. podjęli uchwałę o rozwiązaniu spółki bez przeprowadzania likwidacji. W związku z tym, postanowieniem z dnia 16 marca 2011 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wykreślił pozwaną spółkę z Krajowego Rejestru Sądowego.

Zawiadomieniem z dnia 15 marca 2012 r. powód zawiadomił pozwaną spółkę jawną – wobec zwłoki w zapłacie należności z tytułu 23 umów leasingu - o zamiarze uzupełnienia wystawionych przez spółkę weksli in blanco, płatnych w dniu 26 marca 2012 r. w siedzibie (...) SA w Ł. i wezwał do zapłaty należności.

Powód uzupełnił weksle na widniejące w nich kwoty oraz opatrzył je terminem płatności 26 marca 2012 r. Notyfikacjami z dnia 27 sierpnia 2012 r. poręczyciele wekslowi zostali powiadomieni o niezapłaceniu weksli przedstawionych do zapłaty w dniu 26 marca 2012 r. i wezwani do zapłaty kwoty wekslowej.

Dokonując oceny prawnej Sąd Okręgowy uznał, że powództwa w obu połączonych sprawach podlegały częściowemu uwzględnieniu.

Powód wywodzi swoje roszczenie z uzupełnionych weksli własnych wystawionych przez Firmę Handlowo – Usługową (...) sp. j. w Z., poręczonych przez pozwanych L. R. i W. R..

Zgodnie z deklaracją wekslową, pozwani wyrazili zgodę na wypełnienie przez powoda weksla w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy, wynikającemu z zawartej umowy leasingu, w tym z tytułu opłat leasingowych i innych świadczeń wynikających z umowy leasingu, odsetek za opóźnione płatności oraz innych świadczeń ubocznych.

Z chwilą podpisania weksla powstało zobowiązanie wekslowe, które ma charakter abstrakcyjny, a poręczyciele wekslowi odpowiadają w takim samym zakresie jak wystawca weksla zgodnie z art. 32 prawa wekslowego.

Po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 roku w sprawie I CKN 48/97, publ. OSNC 1997/9/124, LEX poz. 30152)

Powoda z Firmą Handlowo – Usługową (...) sp. j. w Z. łączyły 23 umowy leasingu, unormowane w art. 709¹¹ i nast. kc.

Spółka jawna została wykreślona z KRS wskutek jednomyślnej uchwały wspólników o likwidacji spółki bez przeprowadzania likwidacji tj. zgodnie z art. 67 § 1 ksh, który przewiduje możliwość odstąpienia od likwidacji spółki, jeżeli wspólnicy uzgodnili inny sposób zakończenia działalności spółki. Wspólnicy w uchwale o rozwiązaniu spółki mogą pomiędzy sobą określić zasady spłaty tych zobowiązań wskazując np., że za zobowiązania te odpowiedzialny będzie tylko jeden lub wybrani wspólnicy. Uchwały w tym przedmiocie wspólnicy nie przedłożyli. Co ważne i warte podkreślenia, takie postanowienia nie mogą jednak prowadzić do osłabienia pozycji wierzycieli spółki, a co za tym idzie nie znajdują do nich zastosowania (co potwierdził Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z 29 czerwca 2011 r., sygn. IV CSK 473/10 oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 13 stycznia 2010 r., sygn. I ACA 978/09). Uzgodnienia wspólników w przedmiocie zobowiązań spółki wywierać więc będą skutek jedynie pomiędzy nimi samymi, natomiast w stosunku do wierzycieli każdy ze wspólników odpowiadać będzie osobiście całym swoim majątkiem bez ograniczenia zgodnie z art. 22 § 2 ksh.

Powód rozwiązał umowę leasingu przed upływem terminu, na jaki została zawarta, z uwagi na nieregulowanie przez korzystającego przewidzianych w umowie leasingu opłat leasingowych. Wypowiedzenie powyższe nie było przez spółkę kwestionowane, zwróciła ona wszystkie pojazdy stanowiące przedmiot leasingu.

W piśmie procesowym z dnia 10 września 2015 roku (k. 1172 – 1180) powód skonkretyzował, iż dochodzi w stosunku do każdej z umów czterech składników:

- a) zaległych opłat leasingowych;
- b) odsetek;
- c) kary umownej;
- d) odszkodowania.

W pierwszym rzędzie odnieść należy się do podniesionego przez pozwanych zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 118 kc termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

Pozwy w obu połączonych sprawach zostały wniesione w dniu 13 września 2012 roku, a zatem wszelkie roszczenia, których termin wymagalności przypadał przed datą 13 września 2009 roku są przedawnione.

W zakresie zaległych opłat leasingowych i odsetek w stosunku do wszystkich umów łączących strony, jako datę wymagalności powód wskazał 29 sierpnia 2008 roku. A zatem należności dochodzone przez powoda z tych tytułów uległy przedawnieniu z dniem 29 sierpnia 2011 roku.

Odnośnie żądanych kar umownych wskazać należy, iż podstawę do ich naliczania stanowi § 7 ust. 11 i 12 OWUL/O/2002/08/01BanTruck-ciężarowe oraz § 7 ust. 15 i 16 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu w wersji (...). Przy czym wskazać należy, iż za termin wymagalności przyjąć należy, zgodnie z powołanymi postanowieniami OWUL, dzień następujący po 7 (siódmym) dniu od daty rozwiązania umowy. W każdym zaś przypadku tym terminem jest data zwrotu przedmiotu leasingu, gdyż wówczas kończy się podstawa do naliczania kary umownej – okres, za który karę tę można naliczać. Ponieważ zwrot przedmiotu leasingu nastąpił w odniesieniu do wszystkich objętych sporem umów w okresie od 18 do 22 września 2008 roku, a zatem roszczenia w tym zakresie również uległy przedawnieniu, najpóźniej z dniem 22 września 2011 roku.

Z uwagi na przedawnienie roszczeń weryfikacja powyższych żądań co do ich wysokości opinią biegłego okazała się zbędna.

Podstawę do naliczenia odszkodowania stanowiły § 7 ust. 6 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu w wersji OWUL/O/2002/08/01BanTruck-ciężarowe oraz § 7 ust. 9, 10 i 12 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu w wersji (...). Stwierdzić należy, że zapisy umowy leasingu dotyczące wyliczenia odszkodowania i uwzględnienia korzyści finansującego w razie przedterminowego rozwiązania umowy są zgodnie z art. 709¹⁵ kc.

Ponieważ żądanie spełnienia świadczenia w zakresie odszkodowania zależne jest od woli finansującego („finansujący może żądać od korzystającego zapłacenia odszkodowania”), zaś jego wysokość zależy od faktu sprzedaży przez finansującego przedmiotu leasingu i wysokości uzyskanej ceny, uznać należy, iż roszczenie w tym zakresie wymagalne jest od daty wskazanej w wezwaniu do zapłaty. Powyższe daty, prawidłowo wskazane przez powoda w piśmie z dnia 10 września 2015 roku i niezakwestionowane przez pozwanego, uznać należy za daty wymagalności roszczenia o odszkodowanie.

Wobec powyższego nie są przedawnione roszczenia z tytułu odszkodowania wynikające z następujących umów w sprawie X GC 239/13:

- a) (...) - 15.490,77 zł (wyliczenie k.138), termin wymagalności 21.01.2010 r.;

- b) (...) - 30.355,47 zł (wyliczenie k.186 – w tabeli k.1173 błędna kwota) termin wymagalności 21.01.2010 r.;
- c) (...) - 30.608,58 zł (wyliczenie k. 245), termin wymagalności 21.01.2010 r.;
- d) O/LD/2007/06/0002 - 37.020,25 zł (wyliczenie k. 375), termin wymagalności 13.01.2010 r.;;
- e) O/LD/2007/08/0031 - 32.131,71 zł (wyliczenie k. 401), termin wymagalności 21.01.2010 r..

Łącznie 145.606,78 zł.

Nie są także przedawnione roszczenia z tytułu odszkodowania wynikające z następujących umów w sprawie X GC 240/13:

- a) O/LD/2007/09/017 - 28.106,25 zł (wyliczenie k. 146), termin wymagalności 21.01.2010 r.;
- b) O/LD/2007/09/0018 - 29.948,03 zł (wyliczenie k. 183), termin wymagalności 21.01.2010 r.;
- c) O/LD/2007/09/0019 - 69.775,96 zł (wyliczenie k. 221), termin wymagalności 21.01.2010r.;
- d) (...) - 27.015,23 zł (wyliczenie k. 351), termin wymagalności 21.01.2010 r.
- e) (...) - 27.015,23 zł (wyliczenie k. 372), termin wymagalności 21.01.2010 r.

Łącznie 181.860,70 zł.

Wobec stwierdzenia, że roszczenia w powyższym zakresie nie uległy przedawnieniu, należy przejść do oceny ich wysokości. Zdaniem Sądu, pozwani nie sprecyzowali żadnych zarzutów dotyczących szczegółowych wyliczeń powoda, wskazanych na powołanych kartach. Wysokość odszkodowania jest równa, zgodnie z OWUL, wysokości sumy wszystkich przewidzianych umową a niewymagalnych opłat leasingowych. Podkreślić należy, iż w swych wyliczeniach powód dokonał czystego działania matematycznego poprzez odjęcie od kwoty przyszłych rat ceny sprzedaży pojazdów. Powód nie uwzględnił przy tym pozostałych kwot wskazywanych w tabelach (pkt C: odsetki, niezapłacone opłaty leasingowe, kary umowne, koszty windykacji itd.).

Celem weryfikacji tych wyliczeń dopuszczony został dowód z opinii biegłego. Do wyliczenia odszkodowania biegła przyjęła inne wysokości rat leasingowych, nie biorąc pod uwagę zmiany wysokości stóp procentowych. Wobec powyższego, powód złożył do akt sprawy wystosowane do pozwanej spółki powiadomienia o zmianie wysokości opłat leasingowych, w związku ze zmianą stawki Wibor 1M. Pomimo tego biegła, dokonując oceny prawnej brzmienia umowy, uznała, że nie ma podstaw do przyjęcia wysokości raty leasingowej z uwzględnieniem zmiany stawki Wibor 1M.

W ocenie Sądu biegła wydała opinię ponad tę dowodową, dokonując oceny prawnej, do której nie była zobowiązana. Podkreślić należy, iż strona pozwana nie kwestionowała brzmienia § 5 ust. 10.6 i § 5 ust. 10 obu wersji OWUL. Strony, w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, podpisały umowę leasingu w przywołanej treści, a zatem brak jest podstaw do jej podważenia. Zdaniem Sądu, po uzupełnieniu materiału dowodowego o powiadomienia o zmianie opłat leasingowych, powód w sposób dostateczny wykazał wysokość odszkodowania.

Wskazać bowiem należy, że pozwani przed wypowiedzeniem umów, płacili raty leasingowe w wysokościach wynikających z załączonych powiadomień.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 496 kpc Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 13 listopada 2012 roku w sprawie X GNC 1566/12 w zakresie kwoty 145.606,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz nakaz zapłaty

w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 13 listopada 2012 roku w sprawie X GNc 1567/12 w zakresie kwoty 181.860,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2012 roku do dnia zapłaty.

Podstawą orzeczenia o odsetkach był art. 481 kc. W zakresie odsetek należnych od dnia 1 stycznia 2016 roku wskazać należy, iż ustawą z dnia 9 listopada 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku poz. 1830) wprowadzono zmiany do art. 481 kc oraz do ustawy o transakcjach handlowych.

Z powyższych zmian wynika, iż do transakcji handlowych (a taką z pewnością jest umowa leasingu) nie stosuje się art. 481 kc (art. 4a ustawy o transakcjach handlowych), zaś odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych to odsetki w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i ośmiu punktów procentowych (art. 4 pkt 3 ustawy).

Wobec czego od 1 stycznia 2016 roku powód mógł żądać „podwyższonej” stopy odsetek za opóźnienie. Powód nie zgłosił w tym przedmiocie żadnego stanowiska, a Sąd związany treścią art. 321 § 1 kpc uznał, że należy zasądzić odsetki w wysokości równej stopie odsetek ustawowych z art. 359 § 2 kc.

W pozostałej części, wobec zasadnego zarzutu przedawnienia, oba nakazy zapłaty podlegały uchyleniu zaś powództwo – oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc.

W sprawie X GC 239/13 powód wygrał proces w 24%. Na koszty powoda w niniejszej sprawie złożyły się opłata sądowa od pozwu w wysokości 7.524 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 7.217 zł – łącznie 14.741 zł. Pozwani nie ponieśli kosztów procesu. Powinni zwrócić powodowi solidarnie kwotę 3537,84 zł ($14.741 \text{ zł} \times 24\% = 3537,84 \text{ zł}$).

Z kolei powód, w zakresie w jakim przegrał proces zobowiązany jest do pokrycia kosztów wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu 6.730,56 zł oraz nieuiszczonych kosztów sądowych 20.761,98 zł ($27.318,39 \text{ zł} \times 76\% = 20.761,98 \text{ zł}$). Na nieuiszczone koszty sądowe złożyły się opłata od zarzutów w wysokości 22.572 zł oraz koszty opinii biegłej w łącznej wysokości 9.492,78 zł ($8.052,24 + 554,05 + 886,49$) podzielonej na dwie sprawy, z uwagi na fakt, iż do rozpoznania obu spraw opinia była przydatna w takiej samej proporcji ($9.492,78 \text{ zł} : 2 \text{ sprawy} = 4.746,39 \text{ zł}$).

Koszty zastępstwa prawnego udzielonego z urzędu pozwany rozliczono stosunkowo do wyniku sprawy. W części, w jakiej pozwani wygrali sprawę koszty te podlegały zasądzeniu od powoda. W części, w jakiej pozwany sprawę przegrał, koszty pomocy prawnej z urzędu zostały pokryte ze Skarbu Państwa.

W sprawie X GC 240/13 powód wygrał proces w 26 %. Na koszty powoda we wskazanej sprawie złożyły się opłata sądowa od pozwu w wysokości 8.582 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 7.217 zł – łącznie 15.799 zł. Pozwani nie ponieśli kosztów procesu. Powinni zwrócić powodowi solidarnie kwotę 4.107,74 zł ($15.799 \text{ zł} \times 26\% = 4.107,74 \text{ zł}$).

Powód, w zakresie w jakim przegrał proces zobowiązany jest do pokrycia kosztów wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu w wysokości 6.553,44 zł ($8.856 \text{ zł} \times 74\%$) oraz nieuiszczonych kosztów sądowych w wysokości 22.564,36 zł ($30.492,39 \times 74\% = 22.564,36 \text{ zł}$). Na nieuiszczone koszty sądowe złożyły się opłata od zarzutów w wysokości 25.746 zł oraz koszty opinii biegłej w łącznej wysokości 9.492,78 zł podzielonej na dwie sprawy ($9.492,78 \text{ zł} : 2 \text{ sprawy} = 4.746,39 \text{ zł}$).

Brakującą część wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu w wysokości 2.302,56 zł Sąd zasądził na rzecz pełnomocnika od Skarbu Państwa.

Wyrok został zaskarżony przez pozwanych w części - co do pkt I ppkt I i 3-6 oraz co do pkt II ppkt I i 3-6. Zaskarżonemu wyrokowi Sądu I instancji ozwani zarzucili:

1) naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną i dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego;

b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieodniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wszystkich zarzutów podniesionych przez pozwanych;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie.

Wskazując na powyższe, pozwani wnieśli o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, uchylenie nakazów zapłaty w obu połączonych sprawach w całości i oddalenie powództw,

2) przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu w każdej z połączonych spraw, przy czym oświadczam, że koszty te nie zostały zapłacone w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny podzielił w całości ustalenia faktyczne i rozważania jurydyczne Sądu Okręgowego dokonane w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu II instancji podniesione przez pozwanego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie Sąd drugiej instancji uznał za zasadne odniesienie się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, albowiem tylko prawidłowo ustalony stan faktyczny umożliwia właściwe zastosowanie prawa materialnego.

Przede wszystkim nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony przez stronę skarżącą zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 k.p.c. Jak wynika z ugruntowanego orzecznictwa dla skuteczności zarzutu naruszenia tego przepisu konieczne jest wskazanie w apelacji przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu. W szczególności skarżący powinien podać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Innymi słowy strona występująca ze środkiem odwoławczym powinna była wykazać w wywiedzionej apelacji, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów.

Pozwani upatrują naruszenia art. 233 k.p.c. w zaniechaniu przez Sąd Okręgowy wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez nierozpatrzenie zarzutu pozwanych o bezskuteczności rozwiązania umów leasingu.

Z powyższym zarzutem nie można się zgodzić. Ze sporządzonego uzasadnienia wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy nie podzielił podnoszonego przez pozwanych zarzutu, a przeciwnie uznał, że zaistniały podstawy do rozwiązania umów leasingu, a oświadczenia złożone w tym przedmiocie przez powoda były skuteczne.

W odniesieniu do umowy leasingowej Nr (...)) niewątpliwie zastosowanie miały Ogólne Warunki Umowy Leasingu w wersji OWUL/O/2002/08/01BanTruck-ciężarowe. Z § 7 ust.5 pkt 5.1 OWUL wynika, że finansujący może rozwiązać umowę leasingu z zachowaniem 7 dniowego terminu wypowiedzenia, jeżeli korzystający pomimo upomnienia na piśmie i wyznaczenia dodatkowego terminu zalega o więcej niż 30 dni z jakąkolwiek płatnością, wnikającą z umowy lub inną na rzecz finansującego np. z tytułu ubezpieczenia czy odsetek.

W oświadczeniu o rozwiązaniu umowy z dnia 8 sierpnia 2008 r podano, że umowa zostaje ona rozwiązana na podstawie § 7 ust.5 pkt 5.1 OWUL, a zatem z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia, jako że korzystający pomimo upomnienia na piśmie i wyznaczenia dodatkowego terminu, zalegał o więcej niż 30 dni z płatnościami na

rzecz finansującego w zakresie zaległych opłat leasingowych na łączną kwotę 12.519,62 zł, a w zakresie odsetek za zwłokę na kwotę 1.192,12 zł.

Zgodzić się należy z powodem, że kwotowe wskazanie zaległości z 2 miesięcy, było wystarczające dla wykazania, że zaległość korzystającego jest dłuższa niż 30 dniowa. Korzystający musiał mieć świadomość wysokości raty, jak i faktu ich nieuiszczenia przez dwa miesiące. Dodać tu należy, że w procesie nawet nie wykazywano, by korzystający po doręczeniu upomnienia, czy pisma zawierającego oświadczenie o rozwiązaniu umowy kwestionował zaistnienie wskazanych w pismach zaległości. Prowadzi do jednoznacznego wniosku, że jeżeli w wezwaniu do zapłaty zaległości z dnia 7 lipca 2008 roku wskazywano na dwumiesięczną zaległość, a korzystający tego faktu nie kwestionował, to nie może być żadnych wątpliwości co do tego, że oświadczenie finansującego o rozwiązaniu umowy leasingu z 8 sierpnia 2008 roku było skuteczne i w jego wyniku doszło do rozwiązania analizowanej umowy Nr (...).

W odniesieniu co do pozostałych 9 umów leasingowych, zastosowanie miały Ogólne Warunki Umowy Leasingu w wersji (...).

O rozwiązaniu umowy stanowił zapis § 7 ust. 7 OWU, który stanowił, że finansujący może rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli korzystający, pomimo upomnienia na piśmie i wyznaczenia dodatkowego terminu, zalega z jakąkolwiek płatnością wynikającą z umowy leasingu. Na ten przepis powołała się powódka w oświadczeniach o rozwiązaniu umowy w trybie natychmiastowym z dnia 8 sierpnia 2008 roku. Wymaganiem przez powyższy zapis umowy upomnieniem było pismo z dnia 7 lipca 2008 r. zatytułowane „ostateczne wezwanie do zapłaty” doręczone na adres spółki w dniu 14 lipca 2008 r.

Tym samym wbrew twierdzeniom apelacji nie może być żadnych wątpliwości co do spełnienia warunków formalnych rozwiązania umów leasingu w trybie natychmiastowym. Skarżący zarzucał również, że nie jest czytelny podpis odbiorcy na przedstawionym przez powoda dowodzie doręczenia wezwań do zapłaty zaległości z dnia 7 lipca 2008 roku. Odnosząc się do tego zarzutu należy zgodzić się z twierdzeniem odpowiedzi na apelację, że nieczytelność podpisu osoby przyjmującej korespondencję nie podważa to skuteczności jej doręczenia, jako że zostało dokonane na widniejącej w KRS adres spółki.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przy ocenie powyższego stanu rzeczy nie można pomijać, że pisma z dnia 8 sierpnia 2008 roku, zawierające oświadczenia o rozwiązaniu umowy zostały doręczone J. R., która jak twierdził pozwany w apelacji, była osobą upoważnioną do odbioru korespondencji. W tej sytuacji nie może być wątpliwości co do tego, że gdyby nie było zaległości, lub było uprzedniego doręczenia upomnienia, to spółka wystąpiłaby ze stosowną interwencją do finansującego. Podejmowania tego rodzaju działań przez spółkę w niniejszym procesie nawet nie powoływano, nie wspominając o ich wykazaniu. W konsekwencji nie można się zgodzić z zarzutem o bezpodstawnym rozwiązaniu umów.

Podobnie za chybiony należało uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

W judykaturze podkreśla się, że z natury rzeczy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motyw wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Z tego względu zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt II PK 202/10, LEX nr 817516, z dnia 7 stycznia 2010 r., sygn. akt II UK 148/09, LEX nr 577847).

Tymczasem uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wymagane przepisem art. 328 § 2 k.p.c. elementy. Sąd pierwszej instancji przedstawił podstawę faktyczną orzeczenia, zaprezentował ocenę przeprowadzonych dowodów, wskazał również podstawę prawną rozstrzygnięcia. Sporządzone uzasadnienie pozwala zatem odtworzyć motyw, którymi kierował się Sąd rozstrzygając o przedmiocie sporu, pozwalając na dokonanie kontroli instancyjnej wydanego orzeczenia. Dlatego Sąd Apelacyjny nie podzielił stawianego przez stronę skarżącą zarzutu naruszenia przepisu

art. 328 § 2 k.p.c.

W konsekwencji przedstawione przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu pisemne motywy rozstrzygnięcia należało uznać za czytelne i odpowiadające wymogom postawionym w art. 328 § 2 k.p.c. Niebagatelne znaczenie ma to, że skarżącemu nie udało się tej argumentacji podważyć, a zatem choćby z tego powodu zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutu błędnego określenia odszkodowania z pominięciem w tym zakresie opinii biegłej podnieść należy, że Sąd I instancji, podzielaając wyliczenie odszkodowania dokonane przez stronę powodową swoje stanowisko przekonująco uzasadnił.

Ogólne Warunki Umów Leasingu w wersji (...) w § 5 ust 10 przewidywały, że opłaty leasingowe, wpłaty na depozyt gwarancyjny i cena przedmiotu leasingu mogą być zmienione w trybie pisemnego powiadomienia korzystającego na skutek precyzyjnie określonych okoliczności wymienionych w punktach 10.1-10.7.

W punkcie 10.6 OWUL podano, że taką okolicznością są zmiany od dnia zawarcia umowy stopy WIBOR 1M, (...) lub L 1M (odpowiednio do waluty w jakiej jest denominowana umowa leasingu, stanowiąca podstawę finansowania umowy leasingu). Ustęp 11 § 5 stanowi, że korzystający wyraża zgodę na zmianę opłat leasingowych, wpłaty na depozyt gwarancyjny i ceny przedmiotu leasingu w przypadkach określonych w § 5 ust 10.

W niniejszej sprawie powódka złożyła wydruki dotyczące powiadamiania korzystającego o zmianach stopy WIBOR M1. Korzystający, po doręczeniu takiego pisma uiszczal zmieniane opłaty. Ta okoliczność musiała skutkować przyjęciem, że wskutek przytoczonych wyżej zapisów umownych, dokonywanych przez finansującego powiadomień o zmianach stopy WIBOR M1 i uiszczania podwyższonych opłat, każdorazowo dochodziło do stosownej zmiany umowy w zakresie wysokości opłat leasingowych. Biegła nie uwzględniała w swoich wyliczeniach powyższych podwyżek stóp procentowych i w konsekwencji oparła wyliczenia na innych niż rzeczywiste opłaty leasingowe, co samo przez się dyskwalifikuje opinie biegłej.

Strona pozwana, kwestionując w apelacji wysokość zasądzonego odszkodowania, nie precyzowała żadnych konkretnych zarzutów co do wyliczeń powoda. Powołała się jedynie na wyliczenia odszkodowania z opinii biegłej.

Finansujący określił swoje żądanie zapłaty odszkodowania w oparciu o czyste działanie matematyczne, polegające na odjęciu od kwoty przyszłych rat ceny uzyskanej ze sprzedaży zwróconych pojazdów.

Nie uwzględniał zatem pozostałych kwot swoich należności wskazywanych w tabelach (pkt C: odsetki, niezapłacone opłaty leasingowe, kary umowne, koszty windykacji itd.). Różnica między powyższymi wyliczeniami finansującego, a wyliczeniami biegłej wynika z tego, że biegła w wydanej opinii przyjęła inne wysokości rat leasingowych i nie uwzględniła zmiany wysokości stóp procentowych.

Biegła dokonała własnej oceny zapisów umownych i wyprowadziła z niej wnioski, że nie ma podstaw do podwyższania raty leasingowej z uwagi na zaistniałe w czasie trwania umowy zmiany stawki Wibor 1M. Słusznie zatem wskazywał Sąd Okręgowy, że biegła wydała opinię ponad tezę dowodową, dokonując oceny prawnej, do której nie była zobowiązana, ani uprawniona. Trafnie też podkreślał Sąd I instancji, że umowy leasingu strony zawarły w zakresie prowadzonych działalności gospodarczych, oraz że strona pozwana nie kwestionowała brzmienia § 5 ust. 10.6 i § 5 ust. 10 obu wersji OWUL.

Zgodzić się zatem należało z oceną Sądu Okręgowego, że po uzupełnieniu materiału dowodowego o powiadomienia o zmianie opłat leasingowych, powód w sposób dostateczny wykazał wysokość odszkodowania wyliczonego w oparciu o raty płacone przed wypowiedzeniem umów, w wysokościach wynikających z załączonych powiadomień.

Nie można też nie zauważać, że pozwani w żaden sposób nie wykazali by Firma Handlowo – Usługowa (...) spółka jawna w jakikolwiek sposób przeciwstawiała się wynikającym z powiadomień zmianom należności umownych, czy

odmawiała płacenia zmienianych opłat leasingowych. Tym samym zarzut apelacyjny złożenia do akt wydruków powiadomień bez podpisów osób uprawnionych i bez dowodów ich doręczenia nie mógł prowadzić do podważenia wyliczenia powoda uwzględniającego dokonywane w toku umowy w oparciu o stopę WIBOR zmiany wysokości opłat leasingowych.

Wszystko to musiało prowadzić do wniosku, że apelujący nie zdołali zakwestionować oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny, poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych oraz wywiedzionych wniosków jurydycznych. W konsekwencji argumentacja przedstawiona przez apelującego stanowiła jedynie polemikę z trafnymi wnioskami wywiedzionymi przez Sąd I instancji. W treści apelacji nie zostały wskazane tego rodzaju okoliczności, które mogłyby stanowić taki przejaw nielogiczności czy dowolności w ocenie dowodów, że naruszałyby art. 233 k.p.c. skutkowały błędnymi ustaleniami stanu faktycznego i w konsekwencji nieprawidłową oceną prawną.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że zarzuty zgłoszone w apelacji nie mogły prowadzić do podważenia zasadności zasądzonego odszkodowania, a zatem na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.